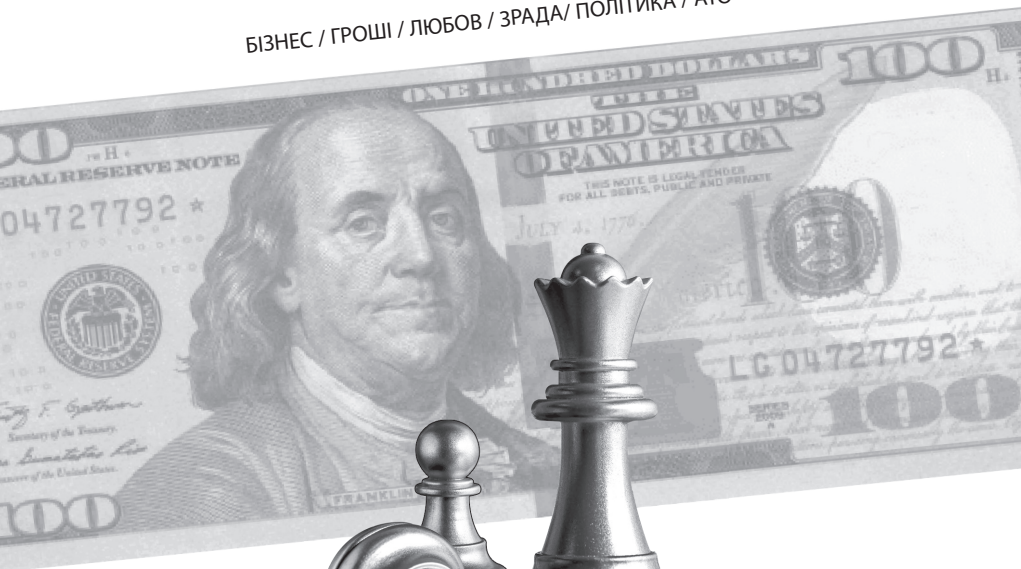

Станіслав Агеєв
Олександр Редька

ВОЛОНТЕР

БІЗНЕС / ГРОШІ / ЛЮБОВ / ЗРАДА / ПОЛІТИКА / АТО

ФІЛОСОФІЯ ПОЖИРАННЯ

«Кінцевий бенефіціар»

Київ
2022

УДК 821.161.2'06-311.6
А3 А23

Усі права захищені.
Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозвілу
правовласників.

Станіслав Агеєв. Олександр Редька
ВОЛОНТЕР. Філософія пожирання — Київ: «Кінцевий бенефіціар»,
2022. — 304 с.

ISBN 978-617-7982-03-5

Ця книга — історія життя людини, чоловіка, батька, підприємця і волонтера ще до його тридцятиліття. А вже стільки подій, вчинків, проєктів, подвигів та досягнень! І він іде далі, будує, створює, вирощує, виховує, неймовірно багато допомагає українській армії і мріє, мріє про світле майбутнє України!

Тож майбутнє наше з вами залежить від таких Волонтерів у всіх можливих сенсах цього багатогранного поняття.

УДК 821.161.2'06-311.6
А3 А23

ISBN 978-617-7982-03-5

© Станіслав Агеєв, 2022
© Олександр Редька, 2022
© Кінцевий бенефіціар, 2022

ЗМІСТ

ВІД ВИДАВЦЯ	4
ПРО КНИГУ	5
Глава 1. 18 жовтня	6
Глава 2. Монголія	16
Глава 3. Час змін	21
Глава 4. 2004	24
Глава 5. Моя гра	35
Глава 6. Гра почуттів	41
Глава 7. Як у 90-ті	51
Глава 8. Схід — справа тонка	61
Глава 9. Клуб	72
Глава 10. Зліт	80
Глава 11. Тусовки	103
Глава 12. Піраміда	110
Глава 13. Стати депутатом	116
Глава 14. Система	126
Глава 15. Чорний	138
Глава 16. Поразка	148
Глава 17. Народження Сталкера	156
Глава 18. Змова	167
Глава 19. Живі і мертві	177
Глава 20. Мертві і живі	187
Глава 21. Кінець Волонтера	196
Глава 22. Переворот	202
Глава 23. Комбат	216
Глава 24. Битва за міст	226
Глава 25. Між життям і смертю	238
Глава 26. Час подумати	247
Глава 27. Патріот своєї країни	261
Глава 28. Зроблений зі сталі	270
Глава 29. Новий бій. Загибель Сталкера	285
ЕПІЛОГ	293

ВІД ВИДАВЦЯ

Жодної книги в житті я не читав чотири рази. А цю довелося. І довелося — правильно сказано лише тому, що тричі я прочитав її російською, українською та англійською в якості головного редактора, і лише перший раз — як просто читач.

Але точніше буде сказати — пощастило. Аж чотири рази пощастило. Адже всі ці рази я насолоджувався сюжетом, вкотре переживав події, відчував емоції, зокрема біль, який відчуває тепер кожен Українець, та знову і знову щиро сміявся з окремих курйозних життєвих ситуацій.

І один постулат я засвоїв тепер остаточно — опис справжнього життя завжди буде цікавішим за будь-яку вигадку. «Волонтер» — це про реальні події в житті героя, тепер мого друга і партнера, більшість із яких не траплялись із ним як погодні явища, самі по собі. Ні, він сам активно генерував «порядок денний» цих подій і свого життя в цілому.

Будь це бізнес, особисті стосунки, спроби в політиці чи небезпечні будні волонтера в АТО — це все його активна, гіперактивна людська і громадянська позиція.

Ця книга — історія життя людини, чоловіка, батька, підприємця і волонтера ще до його тридцятиліття. А вже стільки подій, вчинків, проєктів, подвигів та досягнень! І відкрию секрет — в цю одну книгу все не вмістилось. Буде трилогія, а може й більше, адже він іде далі, будує, створює, вирощує, виховує, неймовірно багато допомагає українській армії і мріє, мріє про світле майбутнє України!

Тож майбутнє наше з вами залежить від таких Волонтерів у всіх можливих сенсах цього багатогранного поняття.

І найкраще та найцікавіше те, що... далі буде!

Роман Кузюк
засновник Видавництва бізнес-літератури
«Кінцевий бенефіціар»

ПРО КНИГУ

Це запаморочлива історія однієї долі. Він був студентом юридичної академії. Не закінчив, став підприємцем, на собі відчув усі труднощі бізнесу по-українськи. Він заробляв гроші, багато грошей, дуже багато грошей.

Він кохав і був коханим. Але йому довелося пережити зраду... Як партнерів, так і близьких, дуже близьких людей.

І все одно він вірив... Вірив у свою країну. Тож вирішив змінити все, що тут не так. Але політика — не для чесних людей.

І тут трапилася вона. Війна. У народі — АТО. І він став Волонтером.

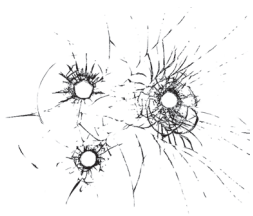
Читаючи цю книгу, ви сміятиметеся і плакатимете. Адже життя наше — як американські гірки, ніколи не знаєш, що чекає на тебе за наступним поворотом!

А ця книга — саме історія Життя, написання якої її Герою додало сенсу Жити, навіть тоді, коли вже всі надії зотліли...

Читаючи цю книгу, точніше «проживаючи» її, вам буде про що замислитися і у своєму Житті...

ГЛАВА 1

18 ЖОВТНЯ

2014 рік.

Піски, Донецька область.

— Все завантажили? — Алекс трохи нервував. Це була не перша його поїздка, проте на передову випадало їхати вперше. Щось всередині змушувало рухатися вперед, на «передок», хоча все його людське єство було проти.

— Ну що, все?

— Та ніби... — відповів Жека і зіщулився. З Алексом йому доводилося їхати вперше. Спритний, дотепний, щира душа, та й досвід таких поїздок якийсь має.

Машина була під зав'язку заповнена тим, що на передовій і гріє, і лікує, і життя рятує. Теплий одяг, лікарські засоби, безпілотник... — словом, все те, на що пиляється держбюджет. От лише до солдатів це не потрапляє — не проходить через тилових щурів і мордатих чинуш.

Саме ця думка і бажання щось змінити штовхали Алекса вперед.

Шлях прямував у бік блокпоста «Республіка Міст», останнього укріпрайону українських сил, далі потрібно було дістатися до окопів, до людини з позивним Чорний, — саме він мав бути проводирем Алекса. Алексу бійці також встигли дати позивний. Хлопці називали його Сталкером, жартуючи: цей намагається пройти там, де не чути й духу цивільного.

Від «Моста» до першої лінії було всього півтора кілометри. Живчику «Субару форестер» подолати цю відстань було завиграшки. Алекс тиснув на газ, не жаліючи двигуна, поруч сидів Жека і знімав на телефон навколишній краєвид... Моторошний краєвид: зруйновані будинки, що майже повністю згоріли, розкурочені подвір'я, поспіхом залишені речі... і жодної душі! Осінь — доволі поетична пора, проте тут було не до поезії. Замість п'яних ароматів опалого листя, мокрої землі та свіжого вітру тут пахло смертю. Її дихання було всюди, в усьому. Це в її володіння вони щойно проникли, і коли їх помітять — було лише питанням часу. Було таке враження, що земля перевернулася догори і саме пекло, яке виринуло з глибин, опинилося на поверхні. В голові крутилося лише одне слово — Армагеддон!

Раптом похмуру осінню тишу пронизав різкий звук... Кулемет...

— Ти чув? Стріляють! Чувак, ти чув?!!!

— Чорт, це по нас!

Алекс різко витиснув педаль гальма до кінця, вже чулися не лише черги, а й звук металу, який прошивають кулі. Блимнув на пасажирське — де Жека?! Відкриті дверцята і нікого. Ненормальний, швидкість сто двадцять!!! Стрибун чортів — вб'ється ж! Ривок праворуч — і машина летить у кювет, та для Алекса все ніби зависло... Повітря стало ватяним, невідчутним, густим, як желе, і час майже зупинився... як у кіно... Він чітко бачив, як кулі, що пролітали повз, розрізають повітря і з шаленством вгризаються в тіло машини, бачив, як летить у кювет, бачив, як поруч пролітає снаряд з «Мухи»... Удар! Машина впала і зупинилася між деревами. Алекс рвонув дверцята і викотився на землю з машини, що вже диміла.... Інстинкти підказували, що

піднімати голову не можна, кулемети дзижчали, здавалося, з усіх боків... заціпеніння пройшло... Де Жека? Живий чи ні? Не в змозі підняти голови, Алекс кричав щодуху... до хрипоти, до пульсації в горлі:

— Жека!!! Жека!!!

Дивне відчуття змусило повернути голову. Біля напівзруйнованої хати, ніби так і треба, сидів Жека... увесь подертий у шоковому стані, проте цілісінький! От же ж щасливець! Від моменту обстрілу всього кілька секунд промайнуло, а він за цей час встиг проповзти метрів вісімдесят! ЯК?!! Дива адреналінові, мати їх туди!

А повітря гуло кулеметними прокльонами. Потрібно доповзти, дотягтися до омріяного укриття, де причаївся Жека. Метр, два, три... І так, здавалося, немає кінця-краю — повзеш і повзеш... повзеш і повзеш. Якось дістався до Жеки — потрібно перепочити.

Стрільба припинилася так само раптово, як і розпочалася. Запанувала зловісна тиша. Картина була не дуже. В кюветі машина, що диміла, розвалена хата, подвір'я з наслідками обстрілів, кривий паркан і старий «Москвич», що згорів уцент.

— Що робити?

— Та хрін його зна! Свої грохнуть або чужі...

— Шикарний вибір!

— Може, підемо?

— А машина?!!

Цей діалог, як, власне, і тишу, зруйнували вигуки, причому, як здалося Алексу, говорили російською.

— Роджер, там двохсоті є? Ти дивився?

— Там, походу, всі двохсоті... Машина горить.

Оце халепа! Від тих, що говорили, Алекса і Жеку відділяли лише дошки паркана. Такий собі захист. Алекс